

Londonban jártunk

Kirándulás autóbusszal London, Rotterdam és Maastrichtba 2010. október 10-től 16-ig

Napsütéses, szép októberi vasárnap délután indultunk hatvanheten útnak emeletes autóbusszunkkal. Sajnos Merka János plébános atya balesete miatt nem tudott velünk tartani, amit nagyon hiányoltunk, mert így lelki életének gondozása is mindenkinek saját feladata lett, és egyedül a fáradhatatlan Mekker Árpádra hárult a nem kevés energiát igénylő szervezési és csoportgondozási feladat.

Az éjszakai utazás fáradalmait két jól sikerült magyar filmvígjáték megnézése és némi alvás enyhítette. Hétfőn kora hajnalban érkeztünk Calais kikötőjébe, ahonnan komphajóval folytattuk utunkat Doverbe, majd busszal tovább Londonba, ahová 12 óra körül érkeztünk meg. Miután első sofőrünket a Viktória pályaudvaron újtára bocsátottuk, autóbusszos városnézés következett. Beautóztuk mindazokat a helyeket, amelyeket az elkövetkező 2-3 napban közelebbről és gyalogosan is megismerhettünk. Gyönyörködtünk a belváros masszív, tekintélyt sugárzó, túlnyomórészt Viktoriánus időkben épült palotáiban, középületeiben. Szemmel látható tanúi a hajdan volt világbirodalom gazdagságának. A Tower-nél kiszálltunk buszunkból és rövid sétát tettünk az erődítmény körül.

A Tower egy határárk a város történetében és a legrégebbi a város épületei között. Története visszanyúlik a normann megszállás idejéig, bár a teret már a rómaiak is erődítményként használták. A 11. századtól különböző célokat szolgált. Volt erődítmény, átmenetileg királyi lakhely (III. Henrich, II. Károly), aztán leghosszabb ideig börtön, többek között királyok, királynék, nemesek és főnemesek részére. Kegyesztése után itt raboskodott kivégzéséig Morusz Tamás is. Őt azonban, miután címeitől megfosztották nem a királyok kivégzőhelyéül szolgáló belső udvarban, hanem a falon kívül fejezték le. Ezt őrzik az épület egyik kapuja is, a Thomas Morus Gate. A későbbiekben volt kincstár, még királyi állatkert is. Aztán a koronázási ékszerek őrhelye 1967-ig. Kiváltságos helyzetét azonban a mai napig megtartotta; pl. Kormányzóját és annak két helyettesét közvetlenül a király nevezi ki, és egyikőjüknek mindig a Towerben kell tartózkodnia. Ilyen előélet után természetesen, nem vágytunk az erődítmény belső helyiségeinek megtekintésére. Sétánkat inkább a Tower Bridge megismerésével folytattuk. A képeslapokról jól ismert híd, London egyik jelképe, 1886-tól 1894-ig, tehát 6 évig épült. A monumentális két pillér viseli a híd 11 000 tonnás acélvázát, melyre portlandi kőből és gránitból épült a híd „ruhája”. A híd kettős híd: az alsó része felnyitható, alatta tengerjáró hajók is elférnek. Eközben a gyalogosok a 43 méter magas felső hídon közlekedhetnek. Építéskor még gőzgépek termelték a hidraulikus emelőszerkezethez az energiát. Bonyolultsága ellenére a híd 86 fokos szögben történő felnyitásához csupán egy percre volt szükség. Bár a nyitható hídelemeket most is hidraulikus karok emelik, 1976 óta már elektromos áram szolgáltatja az energiát. Sétánk befejeztével busszal folytattuk utunkat és délután öt óra körül érkeztünk meg igényeinket teljes mértékben kielégítő szállodánkhoz. Itt találkoztunk angliai idegenvezetőnkkel, Lokodi Zsolttal, aki a továbbiakban hűségese kísérőnk volt London és környékének megismerésében.

Szobáink elfoglalása, valamint rövid pihenés és vacsora után esti programunk következett.

Az volt a tervünk, hogy földalattal bemegyünk az Óriás kerékhez és arra felülve gyönyörködünk aivilágított Londonban. Sajnos a nyolc órai jegypénztárzárás után érkeztünk oda, így ez az elképzelésünk kútba esett. Ez a gigantikus óriáskerék 2000 óta van üzemben és legmagasabb pontján 45 km távolságban pompás kilátást kínál a gondolákban ülőknek. 135 méter magas. Egy forduló 30 percig tart 410 m/óra sebesség mellett. Mivel az óriáskereket csak alulról nézhettük, egy rövid temzei hajókázás után földalattal mentünk vissza szállásunkra, és a hosszú nap után nagyon is megérdemelt nyugovóra tértünk.

Másnap, kedden reggeli után, első utunk buszunkkal a Trafalgar-térre vezetett. Nevét Trafalgárnál, az angol hajóhadnak a napóleoni hajóhad felett aratott 1805-ös sorsdöntő győzelmének köszönheti. Talán a világ egyik legismertebb, állandóan nyüzsgő tere, amely a londoniak és turisták kedvenc találkozó helye. A tér nagysága és központi fekvése miatt politikai rendezvények, tüntetések, de sok jeles nap (Karácsony, Újév) megünneplésének színhelye is. A teret az 56 méter magas Nelson oszlop uralja, ezen áll 5 méter magas szobra a győztes admirálisnak, Az oszlop mellett van két, állandóan működő szökőkút. A teret északról a Nemzeti Képtár lépcsősor övezte terasza zárja. Keleti oldalán, a Szent Marton templom, majd a Dél- Afrika-ház és a Kanada-ház impozáns épületei határolják.

A tér megtekintése és számtalan fénykép készítése után, amelyből az oszlop lábánál fekvő négy bronz oroszlán sem maradhatott ki, gyalogosan mentünk a lovasgárdisták házához - ami előzőleg az angol hadsereg főhadiszállása volt - a nagy látványosságot ígérő órsékváltást

megtekinteni. Az épület parkos udvarában gyönyörködhattunk a nemes lovakon felvonuló, káprázatos egyenruhában feszítő őrseg szolgálatátadási ceremóniájában.

Innen utunk visszavezetett a Trafalgar-térre, ott is a Nemzeti Képtár impozáns épületébe. Sajnos a még hátralévő sok látnivaló miatt csak rövid időnk volt a nézelődésre. London leghíresebb galériája az 1620-1900 közötti európai művészet legremekőbb alkotásait mutatja be. Mintegy 2300 műalkotás látható, többek között Botticelli, Van Gogh, Rembrandt, Monet és Constable művei. Az 1824-ben megnyitott galériában a korai reneszánsztól a posztimpreszionizmusig a festészet minden stílusát végig követhetjük. Üdítő látvány volt a csinos egyenruhába öltözött kis és nagy iskolások több csoportja, akik nem egy esetben a parkettán ülve nagy figyelemmel hallgatták vezetőjük szakszerű előadását egy-egy festményről.

A képtárból utunk a Westminster apátságához vezetett. Belépéskor a borsos belépődíj ellenében audiokalauzst is kaptunk kis füzetecskével. A székesegyház az angol gótikus építészet remekműve. Hódító Vilmos 1066-ban történt megkoronázása óta hagyományosan az angol királyok koronázási és temetkezési helye. Emellett a brit történelem utóbbi ezer évének számos neves történelmi személyiségének itt található még a síremléke és emlékműve. Az apátságot 960-ban alapították bencés kolostorként. A Westminsteri apátsági templomot Hitvalló Edward építtette 1045 és 1065 között. A mai templom építését 1245-ben III. Henrik kezdte el korai gótikus stílusban. Francia építőmestere a reimsi katedrális tekintette példának. Ezt követően a székesegyház folyamatosan bővült míg utoljára 1722 és 1745 között a két torony is helyére került. A nagyméretű három hajós épület ötoldalú, öt kápolnával körülvett szentéllyel zárul. Sok nagyszerű templomhoz hasonlóan az apátság is kereszt formájában épített – megemlékezve Jézus Krisztus haláláról, mely az új élet forrása. A szentély előtt van a kórus, ami jobb és bal oldalt a fal mellett hosszában három sorban elhelyezett díszes faragású padosorokban biztosít ülőhelyet a kórus tagjainak. Évszázadok óta zengnek itt énekek a mai napig, Isten magasztalására és dicsőítésére. Audiokalauzunk segítségével végigjártuk a nevezetesebb kápolnákat és síremlékeket, majd egy csendes fohász után a kivezető folyosón lehetőségünk volt emléktárgyakat vásárolni. Ezt követően busszal folytattuk utunkat a még aznapra tervezett programhoz: A Buckingham-palotához.

A Buckingham-palota London belvárosában, a Westminster városrészben található. 1837 óta a brit uralkodó hivatalos rezidenciája, lakhelye. A palota eredeti neve Buckingham-ház, 1703-ban Buckingham hercegének készült, (Lásd Dumas: Három testőr) azóta többször átalakították és bővítették, ennek folytán nyerte el klasszicista stílusát. A palotát, amelyben 775 szoba van, széles, kikövezett udvar választja el a kovácsoltvas kerítéstől, melynek oszlopfőin a „Királynő Bestiái”, vagyis a királyi családba beolvadt nemzetiségek és a meghódított területek címerállatai láthatók. Eddig a kerítésig jutottunk el mi is, miután átsétáltunk a palotához tartozó gyönyörű parkon. Sétánk közben láthattuk a palotával szemben felállított Viktória-emlékművet. A talpazaton, trónszéken ülő királynét szimbolikus figurák veszik körül, míg az emlékmű tetejét a Bátorság és Állhatatlanság jelképe által támogatott Győzelem Istenőjének aranyozott figurája zárja le. A sétány egyik baloldali kiöblösödésében II. Erzsébet és az anyakirálynő együttes szobra látható. A palota 19 dísz szobáját, amit a királyi család tagjai használnak, augusztus és szeptember hónapokban látogathatja a nagyközönség, amikor a királynő éves látogatásán Skóciában tartózkodik. Sajnos mi már októberben voltunk ott, és a királynő sem tudta későbbre halasztani skóciai látogatását, ezért visszasétáltunk buszunkhoz és hazatértünk szállodánkba, ahol már várt a vacsora bennünket, amire jobb, ha nem emlékezünk.

Másnap, szerdán reggel a Szent Pál katedrális felé utazva elhaladtunk az Óra torony és a parlament lenyűgöző épületei előtt. A parlament, eredetileg Westminster-palota, előzőleg királyi rezidencia volt. 1512-ben vált a parlament színterévé. Itt ülészik a két kamarás parlament mindkét háza, alsó és felső-ház. Mostani neobarokk stílusát az 1834-es tűzvész utáni újjáépítésekor kapta. A parlament legismertebb épülete az Óratorony, a Big Ben, London jelképé vált, kicsinyített mása mindenütt kapható. Big Ben nem a toronynak a neve, hanem a több mint 13,5 tonnás harangé, ami az órákat üti. Az óra átmérője 7 méter. A percmutató 4,2 méter hosszú és 100 kg. Az óramutató 2,74 méter és 300 kg. A torony harangjátéka világszerte ismert és naponta elhangzik a BBC rádióban.

Elhagyva a parlament épületét jutottunk el a Szent Pál katedrálishoz, mely némileg a római Szt. Péter bazilikára emlékeztet. Ez Európa 5. legnagyobb temploma. Helyén már a középkorban is katedrális állt, ami azonban a Nagy Tűzvész során teljesen elpusztult. A székesegyház barokk stílusú újjáépítésére 1675 és 1710 között került sor. A székesegyház alapja latin kereszt. Főbejárata elsősorban hatalmas arányaival, megnyugtató tagoltságával hat ránk. A lépcsősor felett kettesével álló korinthuszi oszlopok tartják a timpanont, melynek domborműve Szt. Pál megtérését ábrázolja. Azt a pillanatot, amikor Saulusból Paulus lett. A kupola 110 méter magas és 31 méter átmérőjű, 11 méterrel kevesebb, mint a Szt. Péter bazilikáé. A kupolában húzódozó belső körfolyosó az un. Suttogófolyosó, mely arra utal, hogy a kupola alatt a korlát egyik felén elsuttogott szó a túloldalon is tisztán érthető. A kupolát Sir James Thomhill csodálatos freskói díszítik. A déli kereszthajóból lépcsőn jutunk le az egész épület alatt végighúzódozó kriptába. Itt számos államférfi szarkofágja mellett láthatjuk Wellington

márványkoporsóját, Nelson szarkofágját, a penicillint feltaláló Alexander Fleming sírkövét. Az alagsor végén kávézó is találtunk, ahol erőt gyűjthettünk az előttünk álló hosszú úthoz, ez Stonehenge-be vezetett minket és időben is mintegy 5000 évet ugrottunk vissza. Útközben láttunk egy filmet a Stonehenge-i ásatások történetéről, az ott talált leletekről, és a most is a színhelyen látható hatalmas őskori alkotás maradványairól, és feltételezett céljáról. Ezt követően Glatz Hajnalka olvasott fel összefoglaló tájékoztatást az előttünk álló látóvilágról. Ő egyébként egész utazásunk alatt volt kedves ismertetni az éppen aktuális látóvilágokat. Hálás köszönet érte.

Stonehenge – a Világörökség része – körkörös elrendezett kőtömbökből és földszáncból álló monumentális őskori építmény mintegy 13 km-re Salisbury-től. Építése Kr.e. 3100 körül kezdődött és Kr.e. 1500 körül fejeződött be. Mai állapotában jórészt romos régészeti bemutatóhely. A hatalmas kövek nagy részét az idők folyamán építkezésekhez hordta el a hálátlan utókor. De amit láthattunk belőle az is bámulatba ejtő; hogyan tudták ezeket a hatalmas kőoszlopokat nagy távolságból odaszállítani – hiszen a közelben semmilyen ilyen anyag nincs – ezeket a köveket megművelni, csiszolni, alakítani, mivel a feltárt leletek tanúsága szerint csak kő- fa- csont-, később rézszerszámok álltak rendelkezésre, és valahogy fel is kellett tenni az oszlopokat összekötő köveket.

Archeológusok feltevése szerint a két körös kőépítmény rendeltetése, az akkor élők hitének megfelelően összefüggésben van a Nap útjával és az évszakok változásával.

Körsétánk befejezése után ebédünkről Andreas a mindig segítőkész, figyelmes és udvarias buszvezetőnk gondoskodott. Forró virsli, száraz kolbász, mustár, kenyér majd kávé volt a kínálat, és mondhatom nagyobb sikert aratott, mint a szállodai vacsorák.

Étkezés után utunkat Salisbury-be folytattuk. Cél a katedrális megtekintése. 1220-ban volt a katedrális alapkövetétele és 1258-ban felszentelése. A korai angol gótika remeke, magas csúcsíves ablakokkal. A templom károsodás nélkül maradt fent. Csúcsos tornya a legmagasabb Angliában: 123 m. A szentély előtt látható a két oldali kórus oldalhajó. A legkorábbról fennmaradt teljes kórus Angliában. Az oltár mögötti kápolnában több díszesen megmunkált szép, püspöki síremlék található.

Jobb oldalt a székesegyházhoz csatlakozó kerengő a legnagyobb székesegyházi kerengő Nagy-Britanniában. A kerengőn átmenve jutottunk a káptalani gyűlésterembe. Itt láthattuk a katedrális féltve őrzött kincsét, a Magna Cartát. Az 1215-ből származó, János király pecsétjével ellátott eredeti okmány, az angol alkotmány először fektette le a király és alattvalói közötti viszonyt, valamint jogait. A dokumentum jelentősége a mai demokratikus világban is tovább él. Az okiratot nagyon apró és sűrű betűkkel írták. Kinagyított fotómásolata ugyancsak üveg alatt látható.

Visszatérve buszunkhoz utunkat a híres Windsori-kastély felé folytattuk. A tájékoztatóból megtudtuk, hogy Windsor a világ legnagyobb (45 000 négyzet méter) és Anglia legrégebben lakott kastélya, melynek története Hódító Vilmosig nyúlik vissza. A Buckingham palota és az Edinburgh-i Holyrood Palota mellett a Windsor Kastély is az angol királyi család hivatalos rezidenciájának számít.

Sajnos a nagy forgalom miatt már későn érkezünk, hogy bemehessünk a kastélyba, így csak kívülről láthattuk a masszív, erődítményszerű magas oldalsó és hátsó falakat.

Csütörtökön reggel csomagjainkkal együtt hagytuk el szállodánkat, mert az esti órákban már Harwichban várt minket a komphajó. Előtte azonban még gazdag program várt ránk. Először is Greenwich. A Londontól délnyugatra található, az UNESCO Világörökség listáján szereplő város főleg arról híres, hogy a GMT/Greenwich Mean Time/ rendszerben Greenwich és a nap helyzetéhez viszonyították az európai közép időt, itt van a keleti és a nyugati félgömb határa.

Ide, a Királyi Observatóriumba igyekeztünk közelebről megismerni a Null Meridiant. A sors iróniája, hogy most meg korán érkezünk. A belépés csak 10 órától volt lehetséges és a nap sűrű programja miatt ezt nem volt lehetőségünk kívárni. Így csak kívülről tudtuk az acél földlabdát megtekinteni. A dombtetőről, ahol álltunk szép kilátás nyílt az alattunk fekvő városra; a Tengerészeti Múzeumra, a királyné házára stb.

Buszunkhoz lesétálva visszatértünk a belvárosba, ahol is következő feladatunk a British Museum megismerése volt. Két óránk volt a múzeum megismerésére. Ezt követően a Harrods áruház lett volna a közös program. Mivel sokaknak más kérése volt, csoportunk több felé oszlott. Voltak, akik a múzeum rövidebb megtekintése után a Madame Tussaud panoptikumát kívánták látni. Mások az Óriás kerékre akartak felülni. Megint mások a Harrods árukínálatában kívántak gyönyörködni. A közös találkozási hely a Hyde park autóbusz parkolója volt du. 4 órakor. Mi néhányan a British Museumot akartuk jobban megismerni. Ez a világ legnagyobb és legrégebb történelmi múzeumának egyike. Több mint 13 millió tárgyat őriz a Föld minden sarkából az őskortól napjainkig. A múzeum legféltettebb, legértékesebb darabjainak száma is 4000. Gyűjteményében megtalálhatók a világ leghíresebb archeológiai leletei, melyek közül legnépszerűbb a múmiagyűjtemény. Erről mi is meggyőződhattunk, mert körutunkat sokakkal együtt az egyiptomi tárlattal kezdtük. Számos szobor található erről a területről. II. Ramszesz fáraó gigantikus szobra fogadott minket mikor beléptünk. A falakhoz erősítve domborművek sora különböző dinasztikák palotáiból és sírkamráiból, egyiptomi istenek szobrai, múmiák, aranyozott belső szarkofágok, használati tárgyak és még rengeteg értéket láthattunk itt.

.Hasonló gazdagság fogadott bennünket más részlegeknél is, csak fejezeteket említve: az antik Közel-kelet, a muzulmán világ, Afrika, dél és dél-kelet Azsia, Japán, Kína, Korea, Ausztrália. Ekkorra azonban mi is kimerültünk, és az idő is eltelt. Az Oxford Street nyüzsgő emberáradatában mentünk a Hyde parkhoz, ahol sikerült a buszunkat megtalálni és még a parkban is sétálni. Szónoklatra már nem futotta az időből.

Társaink, akik Madame Tussaud Panoptikumát látogatták, csodálatos dolgokat meséltek a viaszbábuk sokaságáról, szépségéről és a megmintázottak tökéletes hasonlóságáról. A Harrods-ba látogatók, bár semmit sem vásároltak, dicsérték az áruház szemképráztató pompáját, az áruk minőségét és árubőséget és ámuldoztak az árak felett.

A csoport dicséretére legyen mondvá; a megbeszélte időre mindnyájan ott voltunk, így elbúcsúzva Londontól pontosan indulhattunk Harwichba.

Erős alkonyat volt mire a kikötőbe értünk. Némi várakozás után gurultunk be buszunkkal egy nagy hajó gyomrába. Ennek méreteit igazolja, hogy a 10. szinten kaptunk szép, zuhanyzó fürkés kabinokat. Szerencsénkre a hajón holland hajótársasághoz tartozott, így finom és bőséges vacsorát kaptunk. Az éjszakai hajút nagyon nyugodt volt. Reggeli után kísértünk a szárazföldre, elfoglaltuk helyünket a buszban és Rotterdam felé utaztunk. Utunkat végelethatatlan sorban üvegházak szegélyezték, bizonyítva Hollandia zöldségtermesztő voltát. Rotterdamba érve németnyelvű idegenvezetőnk fogadott bennünket. A szimpatikus hölgy, a több mint kétórás buszos városnézés alatt nagy rutinnal és mulatságos történetekkel fűszerezve ismertette szeretett városának nevezetességeit. Rotterdam Európa legnagyobb tengeri kikötője a Rajna deltatorlatánál. Bejártuk a számtalan kirakodóhely környékét és a hatalmas konténerterület „városát”.

A régi kikötő, az Oudehafen, a második világháború német bombázásai következtében mondhatni teljesen megsemmisült, merész avangard stílusban épült újjá. Például a piramis formájú Nyilvános Könyvtár, amely a párizsi Pompidou központra hasonlít, vagy egy élére állított kockákból összerakott több emeletes lakóház. Ezekben az apartmanokban állítólag lakni is lehet. Rövid pihenőt tartva közülünk egyesek megnézték egy ilyen bemutatónak használt lakást. Nem voltak elragadtatva. Utunk alatt több különböző stílusú és rendeltetésű új épületet is láttunk. Nem mindegyik nyerte meg tetszésünket. Egészen más az épen maradt öreg városrész. Itt sok holland építészeti stílusra jellemző, szépen karbantartott házat láttunk. Miután idegenvezetőnkől elbúcsúztunk rövid egyéni városnézésre, bevásárlásra és étkezésre is maradt időnk, majd Maastricht felé folytattuk utunkat. Maastricht csendes esővel fogadott bennünket. Szállásunk ezúttal az NH hotelben volt. A szobák elfoglalása után ízletes vacsora következett. Aggódtunk, hogy az eső miatt másnapi városnézésünk veszélybe kerül. Szerencsére reggelre az eső elállt. Borús, de nem kellemetlen reggelre ébredtünk október 16-án szombaton, kirándulásunk utolsó napján. Program: 2 órás városnézés helyi németnyelvű idegenvezetővel, ezt követően indulás haza.

Három idegenvezető várt ránk a megbeszélte helyen, tehát három csoportra oszolva, jártuk végig az öreg belvárost.

Maastricht neve leginkább az EU- államok 1993-ban itt megfogant szerződéséről lett nevezetes. Végsősoron ezen szerződés következtében van most nekünk Euróánk.

A városnak azonban sok más nevezetessége is van. A hangulatos szűk kis utcákat járva ezekkel ismertett meg minket erős németalföldi akcentussal beszélő idegenvezetőnk. Németalföldi, azaz niederlandi, mert ezt is tőle tudtuk meg, Maastricht az Németalföld, a többiek ott fönt északnyugaton a tenger mellett, mint Amszterdam és Rotterdam meg ilyenek, azok hollandok. Ennyit a lokálpatriotizmusról.

Láttuk az egyetem épületét, (12 000 hallgató) Marx Károly leánytestvérének házát. Ezen kicsi tábla hirdeti, hogy itt vendégeskedett Marx két évig, amikor a Tökét írta.

Megnéztük a Városházát, a Vrijthof téren a Szt. Szervác-bazilikát, a Szt. János-templomot és a Liebfrauen téren a román stílusban épült bazilikát. Idegenvezetőnk elmondta, hogy Hollandia lakóinak sajnos 80 %-a ateista, és így van ez Maastrichtban is, ahol a lakosság több mint 80 %-a keresztlevele szerint katolikus, de hitét nem gyakorolja. Elvitt minket egy volt katolikus templomba, amiben most három szinten könyvtárház van, de azelőtt diszkóként használták. Szomorú lenne, ha ez nálunk is megvalósulna.

Körsétánk befejeztével Maastrichttól is búcsúztunk. Hamarosan német területen utaztunk hazafelé az Aachen – Köln – Koblenz – Stuttgart – Augsburg – München útvonalon. Útközben egy autós pihenőben elfogyasztottuk Andreas még meglévő debreceni és kolbász készletét. Az út hátralévő részében, hála Mekker Árpád kifogyhatatlan nóta kincsének és jó hangjának, hangos nótaszóval mulattuk az időt. Este nyolc órakor érkezünk meg egy hetes fásasztó, de sikeres és élményekben gazdag kirándulásunkról. Megérte. Köszönet érte János atyának, a mindvégig fáradhatatlan, kiváló szervező Mekker Árpádnak és mindazoknak, akik ezt a szép utat számunkra lehetővé tették.

Kalmár Sándor

Londoni emlékek

Buckingham palota főbejáratánál

Tower Bridge

Tower Bridge

A Windsori kastély előtt

A Trafalgar téren